

Maal, saa skal man ikke troe, at det er den almindelige Stemning i Jylland, at man ikke vil finde sig deri. (Hør, Hør! Meget godt!) Det var blot det, jeg vilde udtale.

With: Jeg erklærer det samme.

Woserup: Jeg ligeledes.

N. Sørensen: Jeg vil her tillade mig fort at bemærke, at det vil staae til Folket selv at bringe dets Stemme frem, og jeg haaber, at førend Thinget tager en Beslutning, vil det faae at høre, hvad Folkets Stemning er i saa Henseende.

Formanden: Da ingen flere begjære Ordet, er saaledes den første Forhandling af nærværende Sag affluttet, og jeg skal da tillade mig at sætte under Afstemning, om Sagen skal gaae til anden Behandling.

Ved den derpaa stedfundne Afstemning vedtoges det med 80 mod 2 Stemmer, at Sagen skulde gaae til anden Behandling.

Formanden: Den anden Behandling af denne Sag vil saaledes i Genhold til hvad jeg forhen har yttret komme for paa Mandag. Hvis Noget skulde være til Sindes at indgive Endringsforslag, vil jeg bede dem at aflevere disse inden Kl. 9 i Aften for at de kunne blive trykte og omdelte i behørig Tid.

Derpaa gik man over til at tage Bestemmelse om de i Slutningen af Gaarsmødet omdannede Loves Fremme, og vedtoges det uden Afstemning, at samtlige disse Love, nemlig Lovene om Krigsskatten, Invalideloven, (disse 2de efter Forslag respective af Tscherning og Fenger) samt det af Marineministeren fremlagte Lovudkast om et Lodseri i Grenaa, og endelig det i Landstinget vedtagne Lovudkast om Toldfrihed for Udsørsel af Hornqvæg, samtlige skulde foretages umiddelbart til 1ste Behandling i Thinget.

Derpaa gik man over til det 3die Punkt paa Dagsordenen, nemlig Fortfættelsen af 1ste Behandling af Lovudkastet om Hartkornets Egalisering, idet Ordet af Formanden gaves til:

N. Sørensen: Med Hensyn til Princippet eller Grundsætningen for dette Lovudkast til Lighed eller ligelig Byrde for det privilegerede og upriviligerede Hartkorn, da maa man vel spørge, om den Lighed dog ikke skulde være en reel Lighed i Byrden, i de tilkomende Skattebyrder, thi uden dette er det kun en Skintlighed, og Forslaget om ErstatningsBederlaget eller Bederlag for Skatteforhøielsen, hvad enten den bliver i constant Udbetaling eller i Obligationer til Forrentning, er og bliver ikke andet, i Virkeligheden, end at, hvad Statskassen modtager af det privilegerede Hartkorn i forhøiet Skatteydelse, giver den tilbage i Renter paa $\frac{1}{2}$ pCt. nær. Af denne $\frac{1}{2}$ pCt. skal, efter Forslaget, ved at forrentes, ved at bevares og lægges til sig selv, indsamles Beløb paa Beløb, hvorved Obligationerne kunne amortiseres saaledes, at den virkelige Lighed med Tiden kan opnaaes, nemlig den Lighed, at den virkelige Skattebyrde bliver for det privilegerede Hartkorn den samme som for det upriviligerede Hartkorn, og at altsaa som Følge deraf, det Tillæg, som det privilegerede Hartkorn fik til større Byrde, kommer det upriviligerede til Lettelse. Der er Ligheden den sande Lighed, og uden at en Saadan opnaaes eller indtil denne opnaaes, er Intet opnaaet. Derfor det $\frac{1}{2}$ pCt. Beløb ved at lægges til sig selv, bevares og forrentes som et eget Fond i det Dieme, at den ikke skal bruges til Indløsning eller Indfrielse af Obligationerne (Hør!) førend det havde naaet den Størrelse, at det kunde indløse dem alle paa engang, da fik vi en Beregning; som vil give, efter hvad jeg har udregnet, et Tidsrum af 55 Aar, 1 Maaned, 2 Uger, 4 Dage, 16 Timer, 11 Minutter, 40 Secunder og 48 Tertiier (Latter), hvilket Tidsrum saaledes vilde medgaae, førend Lighed i Byrden indtraadte. Men det er nu ikke Udkastets Mening, thi kun ved at bevare denne $\frac{1}{2}$ pCt., conservere dens Forrentning som et Fond for sig selv, hvoraf Intet kan udgives, førend dette Tidsrum er forbi, kun derved kan dette Resultat fremkomme.